

Knjiga proroka Daniela - sto četrdeset i devet

Otkriveno Otajstvo Božje: sjedinjenje božanstva i čovječstva

Jeff Pippenger

2024-03-21

Razmatrali smo povijest predstavljenu u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Danielove knjige. Sada se bavimo unutarnjom linijom povijesti unutar toga retka, koja predstavlja povijest protestantskog roga zemaljske zvijeri. Služenjem spajanjem dvaju Ezekielovih štapova u trideset i sedmom poglavlju kao uporišnom točkom, nastojimo prepoznati tajnu Božju, po Kristu u sjedinjenju Njegova božanstva s čovječstvom kada dolazi treći anđeo. Redak na redak, poruka tajne Božje, za koju je Ivan utvrdio da se dovršava tijekom oglašavanja sedme trube, bila je posebno poslana Laodiceji po apostolu Pavlu. Svjedočanstvo Ezekielu, Ivana i Pavla podudara se s istom tajnom Božjom koja je bila predstavljena u poruci Jonesa i Waggonera 1888. godine, a to je bila poruka Laodiceji.

Jer bih htio da znate koliku veliku borbu imam za vas i za one u Laodiceji, i za sve koji nisu vidjeli lica mogega u tijelu; da se utješe srca njihova, sjedinjena u ljubavi, i da dođu do svega bogatstva punoga uvjerenja razumijevanja, do spoznaje otajstva Boga i Oca i Krista; u kojemu su skrivena sva blaga mudrosti i znanja. Kološanima 2,1–3.

Djelo pomirenja, sjedinjenja dvaju štapova božanstva i čovječstva, započelo je kada je stigao treći anđeo, no Pavao se obraća konačnom i savršenom ispunjenju sjedinjenja dvaju štapova, koje je tajna Božja. Stoga on tu poruku poistovjećuje s porukom Laodiceji koja je prvi put stigla 1856., zatim je bila ponovljena 1888., a potom je našla svoje savršeno ispunjenje 11. rujna 2001. Pavao prepoznaje hram u dvostrukoj naravi kada je iznio tajnu Božju, koja je trebala biti dovršena za trubljenja sedmoga anđela. Tu tajnu dijeli na glavu i tijelo.

I on je glava tijela, Crkve; on je početak, prvorodenac od mrtvih, da u svemu bude prvenstven. Jer se svidjelo Ocu da u njemu prebiva sva punina; i da po njemu pomiri sa sobom sve uspostavivši mir krvlju križa njegova; po njemu, velim, bilo ono što je na zemlji, bilo ono što je na nebesima. I vas, koji ste nekoć bili otuđeni i neprijatelji umom po opakim djelima, sada je ipak pomirio u tijelu njegova mesa po smrti, da vas prikaže svetima i bez mane i besprigovornima pred sobom, ako ustrajete u vjeri utemeljeni i postojani te se ne odmaknete od nade evanđelja koje ste čuli i koje je propovijedano svakomu stvorenju pod nebom, kojemu sam ja, Pavao, postao službenik; koji se sada radujem u svojim trpljenjima za vas i dopunjam u svome tijelu ono što preostaje nevoljama Kristovim za njegovo tijelo, koje je Crkva; kojoj sam postao službenik po upravi Božjoj koja mi je dana za vas, da ispunim riječ Božju. Kološanima 1:18–25.

Krist je glava, koja treba imati prvenstvo u svemu, a Njegova crkva je tijelo. Zajedno glava i tijelo predstavljaju sjedinjenje božanstva s čovječstvom, a također se prepoznaje još jedna važna činjenica. Odnos glave i tijela jest takav da glava treba imati prvenstvo nad tijelom. Kod čovječanstva, koje je stvoreno na Božju sliku, više sile (glava) trebaju vladati nad nižim silama

(tijelo). Zajedno tvore jedno biće, ili, u nazivlju hrama koji je Ivan trebao izmjeriti, predstavljaju Svetinju (čovještvo, tijelo) i Svetinju nad svetinjama (božanstvo, glava). Kako se to dvoje sjedinjuje u „jedan štap“, ili jedno tijelo, djelo je „pomire-nja“. Pavao nastavlja:

Kojega postadoh službenik prema upravi Božjoj koja mi je dana za vas, da ispunim riječ Božju; to jest otajstvo koje bijaše sakriveno od vjekova i naraštaja, a sada je očitovano njegovim svetima: kojima Bog htjede obznaniti što je bogatstvo slave ovoga otajstva među poganima; a to je Krist u vama, nada slave: Njega mi propovijedamo, opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da bismo svakoga čovjeka predstavili savršena u Kristu Isusu: za to se i trudim, boreći se prema njegovu djelovanju koje silno djeluje u meni. Kološanima 1:25–29.

Savršenstvo stotinu četrdeset i četiri tisuće, koje predstavlja „svakoga čovjeka savršena u Kristu“, jest „tajna Božja“, koja je sjedinjenje božanstva s čovještvom, ili, kako to Pavao izriče, „Krist u“ čovještvu, „nada slave.“ U danima kad zatrubi Sedma truba ta se tajna dovršava. Kada Ezekiel prepozna to sjedinjenje, služi se dvama štapovima, jednim za sjeverno kraljevstvo i jednim za južno kraljevstvo, kako bi označio simboličnu sponu, koja predstavlja hram brojem „četrdeset i šest“. Štap simbolične spona od „četrdeset i šest“ treba biti pridružen simboličnoj sponi od „dvjesto i dvadeset“.

Dvije stotine i dvadeset simbol je božanstva združenog s čovještvom. Od izdavanja Biblije kralja Jakova 1611. godine do prvoga izlaganja Millerove poruke 1831., a potom i do objavljivanja te poruke 1833. u Vermont Telegraphu, proteklo je dvije stotine i dvadeset godina. Millerova poruka bila je formalizacija umnoženja znanja koje je proizašlo iz Biblije kada je knjiga proroka Daniela bila oštećena 1798. godine. Na početnom datumu, 1611. godine, bio je objavljen božanski dokument, a na završnom datumu, 1831. godine, bilo je ljudsko izdanje utemeljeno na božanskoj istini koja je bila oštećena 1798. godine.

Ta tri datuma ne predstavljaju samo dvjesto dvadeset godina, nego i strukturu hebrejske riječi „Istina“, koja nastaje spajanjem prvoga, trinaestoga i posljednjega slova hebrejske abecede kako bi se oblikovala riječ „Istina“. Božanska objava na početku i ljudska objava na svršetku, a 1798. predstavlja porast znanja koji bi očitovao skupinu opakih osoba koje su to znanje odbacile te su tako predstavljale trinaesto slovo, koje je simbol pobune. Ta veza od dvjesto dvadeset godina uspostavljena je u pokretu prvoga anđela, a pokret trećega anđela pruža drugo svjedočanstvo.

Godine 1776. objavljen je božanski dokument, Deklaracija o neovisnosti, a dvije stotine i dvadeset godina poslije, 1996., objavljen je ljudski dokument, časopis The Time of the End. Taj je ljudski dokument proizašao iz umnoženja znanja koje je nastalo u vrijeme kraja 1989. godine, a koje je, kao i 1798., proizvelo pobunu protiv božanske poruke predstavljene Deklaracijom o neovisnosti. Umnoženje znanja 1996. godine prepoznalo je budućnost Amerike dok ona gubi slobodu i neovisnost koju je proglasila 1776. godine, pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. To pruža drugo svjedočanstvo da broj dvije stotine i dvadeset predstavlja sjedinjenje božanskoga s ljudskim, a to drugo svjedočanstvo bilo je izneseno s potpisom „Truth“ te je bilo predstavljeno prvim svjedokom u povijesti prvoga anđela (prvoga) i drugim svjedokom u povijesti trećega anđela (posljednjega).

Godina 1776. također je označila početak razdoblja koje je prethodilo stvarnom početku zvijeri zemlje kao šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva. U tom pripremnom razdoblju obilježje istine ponovno je bilo prepoznato po 1776., koja označava početak Sjedinjenih Država, i po 1798., koja označava početak Sjedinjenih Država kao šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva. U sredini te povijesti početka i završetka, 1789. označila je središnje slovo dok je trinaest kolonija ratificiralo Ustav. Svaki od ta tri datuma predstavlja „govorenje” Sjedinjenih Država: Deklaraciju o neovisnosti 1776., Ustav 1789. i Zakone o strancima i pobuni 1798. Ta povijest obuhvaća dvadeset i dvije godine, što je desetina ili jedna desetina od dvjesto dvadeset, te tako također predstavlja simbol sjedinjenja božanstva s čovječtvom.

Njegovo predstavljanje prikazuje povijest zvijeri iz zemlje koja je prikazana kako započinje kao janje (božanstvo), a završava kao zmaj (čovječstvo). Godina 1776. započinje Deklaracijom neovisnosti, koja označava božanstvo, a Zakoni o strancima i pobuni predstavljaju čovječstvo, te se u tih dvadeset i dvije godine koje su prethodile početku vladavine zvijeri iz zemlje kao šestoga kraljevstva biblijskog proročstva predočuje prijelaz od janjeta do zmaja.

Početak dvije tisuće petsto dvadeset godina suda protiv južnoga kraljevstva Jude povezan je s početkom dvije tisuće tristo godina iz Daniela, osmo poglavlje, četrnaesti redak. Pogaženje Svetiša i vojske u Judi započelo je 677. pr. Kr., a proročanstvo o dvije tisuće tristo godina započelo je dvjesto dvadeset godina poslije, 457. pr. Kr. Štap južnoga kraljevstva Jude povezan je sa simbolom četrdeset i šest sa sjevernim kraljevstvom, a također je povezan s dvije tisuće tristo godina vezom od dvjesto dvadeset.

Pavao je tvrdio da je služitelj Božje raspodjele, a zatim je raspodjelu kojoj je bio služitelj definirao kao Božje otajstvo, koje je Krist u vama, nada slave. O toj istini dalje govori pišući Timoteju.

I bez prijepora, velika je tajna pobožnosti: Bog se očitovao u tijelu, opravdan u Duhu, viđen od anđela, propovijedan među narodima, uzvjerovan u svijetu, uznesen u slavu. 1 Timoteju 3,16.

Pavao ovdje kaže da je otajstvo pobožnosti Bog očitovan u tijelu. Bog je Glava, a tijelo je tijelo. Otajstvo pobožnosti jest Krist u vjerniku; to je sjedinjenje božanstva s čovječtvom. Pavao također rabi metaforu braka, kao što je to činio i Hošea.

Jer smo udovi njegova tijela, od njegova mesa i od njegovih kostiju. Stoga će čovjek ostaviti oca i majku te prionuti uza svoju ženu, i njih dvoje bit će jedno tijelo. Ovo je velika tajna, ali ja govorim o Kristu i Crkvi. Efežanima 5,30–32.

U trideset i sedmom poglavlju, kada Ezekiel prepoznaje savez posljednjih dana, koji je obnovljeni savez s onima označenima kao sto četrdeset i četiri tisuće, on iznosi prikaz spajanja dvaju štapova. Ta dva štapa, redak po redak, uključuju bračnu metaforu Hošee i Pavla. Kada su bili sjedinjeni, više nisu trebali biti dva naroda, nego jedan narod, zauvijek.

I učinit ću ih jednim narodom u zemlji, na gorama Izraelovim; i jedan će kralj biti kralj svima njima; i neće više biti dva naroda, niti će više ikada biti razdijeljeni na dva kraljevstva. I neće se više onečišćavati svojim idolima, ni svojim gadostima, ni ijednim svojim prijestupom; nego ću ih izbaviti iz svih njihovih prebivališta u kojima su sagriješili, i očistit ću ih; tako će oni biti

moj narod, a ja ću biti njihov Bog. Ezekiel 37:22, 23.

Spajanje u Ezekielu ukazuje na vrijeme kada oni više nisu razdijeljeni, niti više griješe, kada su očišćeni, i kada je Bog njihov jedini Bog, a oni imaju samo jednoga kralja. Dana 22. listopada Glasnik Saveza iznenada je došao u hram da „očisti“ svoj narod. Došao je primiti kraljevstvo, čiji su narod, prema Petru, tada trebali biti kraljevstvo svećenikâ i kraljevâ. Toga je datuma i zaručnik došao na svadbu, što je otajstvo koje prepoznaju Pavao i Hošea, a koje predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječstvom. Ivan prepoznaje da će otajstvo, koje Pavao označuje kao „Krist u vama, nada slave“, biti dovršeno u danima kada zatrubi sedmi anđeo.

Nego u danima glasa sedmoga anđela, kad on zatrubi, dovršit će se tajna Božja, kako je navijestio svojim slugama prorocima. Otkrivenje 10,7.

Sedmi anđeo jest treći jao, koji je stigao 11. rujna 2001. Sedmi anđeo počeo je trubiti kada je treći anđeo stigao u povijesti 1844. godine, i nadalje, ali pobuna iz 1863. spriječila je da djelo bude dovršeno. Treći anđeo je stigao i sedma je truba ponovno počela trubiti 11. rujna 2001., a ovoga puta „tajna Božja“ treba biti „dovršena“. Ta „tajna“ jest sjedinjenje božanstva s čovječstvom, koje proizvodi sto četrdeset i četiri tisuće, koji zatim postaju Božji stijeg i vojska. Iz toga razloga trideset sedmo poglavlje Ezekielâ započinje time što je Ezekiel odveden u dolinu mrtvih suhих kostiju. Te kosti predstavljaju laodicejski adventizam 11. rujna 2001., i iz toga razloga Pavao svoje evanđelje o tajni Božjoj upućuje Laodicejcima.

Jer bih htio da znate koliku veliku borbu imam za vas i za one u Laodiceji, i za sve koji nisu vidjeli moje lice u tijelu; da se utješe srca njihova, sjedinjena u ljubavi, i da dospiju do svega bogatstva punoga uvjerenja razuma, do spoznaje otajstva Boga i Oca i Krista; u kojemu su skrivena sva blaga mudrosti i znanja. Kološanima 2,1–3.

To je također opis koji sestra White povezuje s mrtvim suhim kostima iz Ezekielâ.

„Ali ne odnosi se ova usporedba o suhim kostima samo na svijet, nego i na one koji su blagoslovljeni velikim svjetlom; jer i oni su poput kostura u dolini. Imaju obličje ljudi, ustroj tijela, ali nemaju duhovni život. No prisposoba ne ostavlja suhe kosti tek povezane u ljudske oblike; jer nije dovoljno da postoji sklad udova i crta. Dah života mora oživjeti tijela, da bi mogla stajati uspravno i pokrenuti se na djelovanje. Ove kosti predstavljaju dom Izraelov, crkvu Božju, a nada crkve jest oživljujući utjecaj Duha Svetoga. Gospodin mora dahnuti na suhe kosti, da bi oživjele.“

„Duh Božji, sa svojom oživljujućom silom, mora biti u svakom ljudskom oruđu, kako bi svaki duhovni mišić i svaka žila bili u djelovanju. Bez Duha Svetoga, bez daha Božjega, nastupa obamrlost savjesti, gubitak duhovnog života. Mnogi koji su bez duhovnog života imaju svoja imena u crkvenim zapisima, ali nisu upisani u Janjetovu knjigu života. Oni mogu biti pridruženi crkvi, ali nisu sjedinjeni s Gospodinom. Mogu biti marljivi u izvršavanju određenog niza dužnosti i mogu se smatrati živima; ali mnogi su među onima koji imaju ime da žive, a mrtvi su.“

„Ako ne postoji istinsko obraćenje duše Bogu; ako životvorni dah Božji ne oživi dušu na duhovni život; ako oni koji ispovijedaju istinu nisu pokretani načelom rođenim s neba, nisu

rođeni od neraspadljivoga sjemena koje živi i ostaje do vijeka. Ako se ne uzdaju u pravednost Kristovu kao u svoju jedinu sigurnost; ako ne oponašaju Njegov karakter, ne rade u Njegovu duhu, oni su goli, nisu odjeveni u haljinu Njegove pravednosti. Mrtvi se često prikazuju kao živi; jer oni koji ostvaruju ono što nazivaju spasenjem prema vlastitim zamislima, nemaju Boga koji u njima djeluje da hoće i čini što je Njemu ugodno.“

„Ovaj je razred dobro predložen dolinom suhih kostiju koju je Ezekiel vidio u viđenju.” Review and Herald, 17. siječnja 1893.

Laodicejska poruka prvi je put iznesena adventizmu 1856. godine, upravo one godine kada je Gospod otvorio napredujuću svjetlost u „sedam vremena” iz dvadeset i šestog poglavlja Levitskog zakonika. Poruka iz 1856., koja se sastojala od unutarnje poruke koja je pozivala na pokajanje i vanjske proročanske poruke, bila je odbačena 1863. godine. Laodicejska poruka o tajni „Krist u vama, nada slave” ponovljena je 1888. od strane starješina Jonesa i Waggonera, a tu je poruku i sestra White također prepoznala kao poruku Laodiceji.

Redak po redak, trideset i sedmo poglavlje Ezekiela započinje time što je Ezekiel duhovno prenesen na 11. rujna 2001., gdje mu je dan prizor laodicejskog adventizma, mrtva u grijesima i prijestupima. Rečeno mu je da objavi dvije različite proročke poruke. Prva proizvodi sastavljanje, ali su tijela još uvijek mrtva. Drugo proroštvo poziva da poruka o „četiri vjetra” udahne život kostima. Poruka o četiri vjetra jest poruka zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, koja prepoznaje četiri anđela kako drže četiri vjetra. Sestra White poistovjećuje ta četiri vjetra s „gnjevnim konjem”, koji nastoji provaliti, jer je zadržavan. Gnjevni konj islama nastoji provaliti i na svome putu donijeti smrt i razaranje, kao što je učinio 11. rujna 2001., a bit će ponovno pušten pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu.

Ta poruka dovodi mrtva tijela u jedinstvenu vojsku koja stoji na svojim nogama. Ta jedinstvena vojska biva podignuta na svoje noge kao odgovor na poruku sedmoga anđela, jer će se u danima trubljenja sedmoga anđela dovršiti otajstvo ženidbe sto četrdeset i četiri tisuće s Kristom.

Tada je Ezekielu pokazano spajanje dvaju štapova koji postaju jedan narod. Ta dva štapa predstavljaju sjeverno kraljevstvo Izraela i južno kraljevstvo Jude, koji se sjedinjuju kao jedan narod na završetku svojih uzajamnih razdoblja raspršenja od dvije tisuće petsto dvadeset godina. Njihov uzajamni završetak rađa duhovni hram, predložen četrdeset i šestim godinama na početku i na kraju uzajamnih vremena raspršenja.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

„I uraniše rano ujutro i pođoše u pustinju tekojsku; i kad pođoše, Jošafat stade i reče: Čujte me, o Judo i vi stanovnici Jeruzalema: vjerujte u Gospodina, Boga svojega, i bit ćete utvrđeni; vjerujte njegovim prorocima, i napredovat ćete. 2 Ljetopisa 20,20.”

“Vjerujte u Gospodina, Boga svojega, i održat ćete se; vjerujte njegovim prorocima, i napredovat ćete.”

Izaija 8,20. „K Zakonu i svjedočanstvu! Ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla.”

„Ovdje su pred Božji narod stavljena dva teksta: dva uvjeta uspjeha. Zakon koji je izgovorio sam Jehova i duh proroštva dva su izvora mudrosti koji trebaju voditi Njegov narod u svakom iskustvu. Ponovljeni zakon 4,6. ‘To je vaša mudrost i vaš razum pred očima narodâ, koji će reći: Doista, ovaj veliki narod jest mudar i razuman narod.’”

„Božji zakon i Duh proroštva idu ruku pod ruku kako bi vodili i savjetovali crkvu, a kad god je crkva to prepoznala poslušnošću Njegovu zakonu, duh proroštva bio je poslan da je vodi putem istine.“

„Otkrivenje 12,17. ‘I zmaj se razgnjevi na ženu te ode zaratiti s ostatkom njezina potomstva, koji drže Božje zapovijedi i imaju svjedočanstvo Isusa Krista.’ Ovo proročanstvo jasno pokazuje da će crkva ostatka priznavati Boga u Njegovu Zakonu i da će imati proročki dar. Poslušnost Božjem Zakonu i duh proroštva oduvijek su razlikovali pravi Božji narod, a kušnja se obično daje na temelju sadašnjih očitovanja.“

„U Jeremijino vrijeme narod nije dovodio u pitanje poruku Mojsija, Ilije ni Elizeja, ali je dovodio u pitanje i odbacivao poruku koju je Bog poslao po Jeremiji sve dok njezina snaga i sila nisu bile uzalud potrošene te više nije bilo lijeka osim da ih Bog odvede u sužanjstvo.

„Isto tako, u Kristove dane narod je spoznao da je Jeremijina poruka bila istinita te su sebe uvjerali da bi, da su živjeli u dane svojih otaca, prihvatili njegovu poruku, a istodobno su odbacivali Kristovu poruku, o kome su pisali svi proroci.”

„Kako se u svijetu pojavila vijest trećega anđela, koja treba otkriti Božji zakon crkvi u svoj njegovoj punini i sili, tako je i proročki dar odmah bio obnovljen. Taj je dar odigrao vrlo istaknutu ulogu u razvitku i daljnjem širenju ove vijesti.

„Kako su se pojavile razlike u mišljenjima glede tumačenja Svetoga pisma i metoda rada, takve da mogu poljuljati vjeru vjernika u poruku i dovesti do nejedinstva u djelu, duh proroštva uvijek je bacao svjetlo na nastalo stanje. On je uvijek donosio jedinstvo misli i sklad djelovanja tijelu vjernika. U svakoj krizi koja se pojavila u razvoju poruke i rastu djela, oni koji su čvrsto stajali uz Božji zakon i svjetlo Duha proroštva odnijeli su pobjedu, a djelo je napredovalo u njihovim rukama.” Loma Linda Messages, 34.